



Поезія... Юність... Різні слова, різні поняття. Але щось є спільне. Можливо, це лише однакова кількість літер... А можливо, таємниця криється у співвідношенні цих понять.

Саме поєднання літер у слова, а слів у речення може творити справжнє диво. Пробігаючи очима рядки, можна відчутти любов чи ненависть, спокій чи тривогу, поринути у світ пригод чи зустрітись із дивовижними героями.

Юність — пора безтурботності, мрійливості та першого кохання. Кожен новий день — як сторінка поезії, римованої, красивої, змістовної.

І поезія, і юність неповторні та красиві по-своєму. Перша — влучністю слова, друга — ширістю серця. Юність — наріжний камінь дорослого життя, а поезія — коштовності, які його оздоблюють. Широко сподіваюсь, що всі ви закладете міцну основу та не згубите влучності слова й крилатості думки. Життя прожити — не поле перейти.

**Жити — означає любити  
Сім'ю, рідний край, роботу,  
Щирість душі не згубити,  
Свою проявити турботу.**

**Адже життя — це казка,  
Вірте, я знаю напевно,  
Мамина добра ласка  
Ніколи не пройде даремно.**

**Читайте, пишіть, кохайте,  
Творіть і чекайте щастя.  
Труднощі всі здолайте,  
Нехай минуть водночасся.**

**Мрії хай всі здійсняться  
І доленька хай зрадіє,  
На ниві життя колосяться  
Неприспанні, щирі надії!**

**Вчитель української мови і літератури  
*Цисаренко Олена Петрівна***

# Війна

*Тараненко Альона 11 А клас*



За що, за що сира земля покрила їх,  
За що поклали душі і серця,  
Чому вони не чують більше сміх,  
Чому немає більше вороття?  
Кохані їх чекали рік за роком,  
А діти тихо плакали в кутку.  
На фронті виглядали пильним оком,  
Не знали страху, знали вірність ту.  
Вони ішли вперед, дивились в вічі смерті  
І трупи вкрили поле, що без меж,  
Ішли у бій, ішли вони відверто.  
Вони — це сила, їх ти не візьмеш!  
Але питання з уст моїх летить:  
«Чого поля кістками наші вкриті,  
Чого солдат убитий там лежить.  
І чого руки наші з крові не омиті?





За що клював їх трупи чорний ворон,  
За що були могили без хрестів,  
За що умив країну нашу ворог.  
Тією кров'ю, що частина рідних тіл?  
Чого голодні в бій шли? І в полоні  
Їх катували наче неживих?  
Наше життя було у них в долоні,  
Ну а для нас війна неначе сміх...  
І знову ми забули біль жахливих втрат  
Не знаємо як бігти в поле бою  
І навіть в руки ми не брали автомат,  
Не проклинали те, що називається війною.-  
Той жах, де стони, крики, біль,  
Коли вирує свіжий запах крові,  
Як сипле знов і знов на рану сіль,  
Сіль смерті, смерті ніжної любові:  
«О ні! Живи, коханий, не вмирай,  
Не покидай мене ти тут одну!»  
Але він полетів, на жаль, не в рай –  
Убив людину, спокою порвав струну...  
Там вбили брата, там лежить над сином матір,  
Там батьку відірвало праву ногу  
І тільки над водою схилився вірний явір,  
Бо він пройшов війну, пройшов страшну дорогу!



## *Поетичні роздуми стосовно роману О.І. Солженіцина „Раковий корпус”*

*Тарасюк Настя*

В житті людському вічне і буденне  
Заплетене, мов сивина в косі.  
Ніхто не знає долі достеменно,  
Та просто жити, мабуть, хочуть всі.

Важкий тягар — дізнатися діагноз,  
Неначе вирок, ця хвороба – рак...  
Вона страшна й невиліковна зараз,  
А півстоліття тому — іще б пак...

Стражденні стіни, в них життя примарне:  
То ейфорія, то надрив тужний.  
Життєвий обрій нечіткий і хмарний,  
Надія лиш на Бога й лікарів.



Але в той час „не існувало” Бога,  
А він, з образи, видно, й не спасав...  
У цих страждених стінах допомога  
Остання тим, чий промінь вже згасав...

Для нас — похмуре, депресивне місце,  
Але для хворих – їхній світлий шанс  
Не скасувати, а хоча б відкласти  
Безжальний вирок хоч на певний час.

Важкий тягар і вибір як дожити –  
На страх чи совість, як хто знає сам...  
Розумні ми, щоб по книжках судити,  
Не лай же. Боже. цього лиха нам



Ілюстрації до роману  
виконані автором вірша.

# Дитинство Тараса

Малінка Катя 7 клас

Ти був тоді малим дитятком,  
Нічого ще не розумів.  
Помер на панщині твій татко,  
На бога був у тебе гнів.

А потім, ставши сиротою,  
Пішов у найми за село  
І став ти паничам слугою,  
Назад дороги не було.

Служив ти їм без відпочинку.  
Якщо заснеш, то нарікали  
Такі були жорстокі вчинки,  
Людське життя не поважали.

Та ти зумів все пережити,  
Писав в неволі ці вірші,  
Які читають наші діти,  
Українці, росіяни, латиші.



# Ой чекала дівчинонька

Тараненко Альона 11 А клас

Ой чекала дівчинонька додому козака  
Через того падишаха, винен він собака.  
Гіркі сльози тихо лила, рахувала днини,  
Адже без того козака не живе й години.  
Битва йде затята в полі – кров'ю заливає,  
Чи живий ще козаченько, дівчина й не знає  
Тихо пісенька злітає з уст її миленьких,  
Та тече солонна вода з щічок рожевеньких.  
«Повертайся ти, козаче, обійми ти душу,  
Нашу я прекрасну тишу більше не порушу».  
«Чи сумуєш, дівчинонько, за моїм цілунком,  
Чи прийшов кінець жакливого нашим цим стосункам».  
Та не чує цих питань мила дівчинонька,  
Від її гірких тих сліз біліє голівонька.  
Що ж таке? – скажи дівчино, чого ти страждаєш,  
Чи повернеться живим він? – знаєш чи не знаєш?  
Не приїхав козаченько до рідної хати.  
І немає тій дівчині кого вже кохати.  
«Жити мені, чи не жити? – слізками вмивалась,  
І ходила вже без долі, вже й не посміхалась  
Йшли роки, шалені роки, та й вже за роками  
А дівчина виглядала десь між козаками  
Милес своє кохання. Бігла край дороги..  
Бігла, бігла, голосила, збиваючи ноги.  
«Милій мій! Саму покинув, допоможіть же, люди,  
Бо немає козаченька, та й мене не буде!  
Та не справдиться таке дівчини бажання,  
Бо маленька голівонька горнеться до мамі»





# Рідне село

Сирота Діана 11 А клас



Коли, пам'ятаю, малою була  
Ходила я боса вузькими стежками  
І знала, де кожна бабуся жила,  
Яка пригощала мене пиріжками.  
Тоді я не знала, що треба мені  
Колись попрощатися з селищем рідним.  
Жила безтурботно, а линули дні  
І я залишила краї свої рідні.  
Тепер, коли згадую, лине сльоза  
З моїх, вже дорослих, очей  
Туди, де під хатою в'ється лоза  
Й городами бистрая річка тече.  
Я згадую всі оті довгі стежки,  
Зарослі великими бур'янами.  
Квітки, яскраві їх пелюстки  
Зі мною і днями, й ночами.  
Але хоч і серце лине туди  
Уже не вернусь я ніколи  
В село, де росли мене батьки  
В село, де я знаю кожне поле...



# Люблю Україну!

Антоненко Юля 6 клас



Люблю тебе я, Україно!  
І квіти милі в неї є,  
Лани тут гарні і тополі,  
І сонце блискає вгорі.

Ми любимо лани і квіти  
І сонце шле нам свій привіт  
Ми з роду — українські діти  
Землі української цвіт.



# Україно моя!

*Войцехівська Дарина 5 клас*

**Україно моя неосяжна!  
Ти співуча та ніжно-чарівна,  
Ти прекрасна і найкраща у світі,  
Україно моя свята...  
Це вкраїна, в якій я вродилась,  
Це вкраїна, в якій я живу,  
Це вкраїна, де верба похилилась,  
Та прозвучало перше слово моє!**



# Музика

*Сирота Діана 11 А клас*

Музика, яке прекрасне слово  
А ще прекрасніше звучання.  
Коли я чую її звук,  
В душі зростає крик кохання.  
Вона, як відгомін душі,  
Без неї гірш, ніж без дихання  
О, Музико! Дозволь мені  
Здійснити всі мої бажання.



# Вчителько моя...

*Сирота Діана 11 А клас*



У школі час іде повільно,  
Та помагають вчителі.  
Одним дванадцяти постійно  
Понаставляють у журнал,  
Другим — по двійці, і спокійно  
В щоденник ставлять наповал.  
Якби Ви знали, наші рідні,  
Як тяжко в школі нам всім бути  
То Ви б, рідненькі, більш спокійно  
До нас відносились б, мабуть.  
А так — штурмуєте на парах  
І вимагаєте завжди,  
Щоб теореми усі знали,  
Коли спитаєте нас Ви.  
А нам аби спокійно, рідні,  
Добути в школі ще цей рік.

*Сітницька Олеся 11 А клас*



**Вчителько! Для нас ти друга мати.  
Розуму навчаєш нас з дитячих літ.  
Навчаєш нас читати і писати,  
Любить свій край, чудовий гарний рід!**

**Ти завжди зрозумієш, допоможеш,  
В скрутну хвилину не покинеш нас.  
Ми щиро дякуємо за турботу  
Низький уклін прийми від нас!**



*Малінка Катя 7 клас*



**В селі Музичі проживаю,  
Родину я чудову маю.  
У школі Музичанській вчусь,  
Розуму там дізнаюсь.**

**Керівник у нас чудовий,  
Українську веде мову,  
Навчас нас любить цю мову,  
Іменик, частка, діслово.**

**Вона у нас, як друга ненька,  
Організує гарну сценку,  
Усіх вона нас дуже любить,  
І у біді нас приголубить.**

## *Король Аня 7 клас*



**Хто мене навчив читати?  
Хто мене навчив писати?  
Перший склад і першу букву,  
Перше слово й першу цифру?**

**Перша вчителька моя –  
Знаєш ти і знаю я!  
Пісеньки вона навчила,  
У походи нас водила.**



## *Харченко Аня 6 клас*



**Вчителько люба,  
Тебе я вітаю.  
Щастя, здоров'я  
Добра я бажаю.  
Щоб всі твої мрії  
Здійснилися враз!  
Удача спіткала  
Й любив кожен клас!**



*Малінка Катя 7 клас*



**Музичанська ЗОШ чудова...  
В ній лине українська мова  
Від наших любих вчителів:  
Від мовників, керівників,  
Від фізика, історика і фізрука  
Тяжка в них праця й нелегка.  
Хімічні досліди робить,  
Долить, розлить і перелить.  
Математичні приклади складать,  
Додать, віднять і знов додать.  
Все це розповідають нам вони –  
Шановні й дорогі учителі.  
Зі святом, любі, Вас  
Вітає кожен клас!**







**Вчителько люба, Вас я вітаю!  
Щастя, здоров'я, усього бажаю!  
Хай ангел Вас завжди охороняє  
І мрії чудові уमितь хай здійсняє!**

**Квіти осінні я Вам дарую!  
Посмішка Ваша хай сяє, як сонце.  
Вчителько люба, Вас я вітаю!  
Всього найкращого я Вам бажаю!**



# Мама

*Сирота Діана 11 А клас*

Моя мама найкраща у світі  
Я для неї що хочеш зроблю  
Адже їй головніш за за все-діти  
І за це її дуже люблю.  
Я люблю, бо вона — та єдина,  
Хто хоче розуміти завжди,  
Хто підтримує в тяжку хвилину,  
Щоб не сталось зі мною біди.  
Я люблю більш за все в світі,  
Вона вірний товариш і друг.  
Зичу їй, щоб життя було світлішим  
І не стало всіх бід і недуг.  
Знаю, іноді можу образити  
І не завжди сказати „Пробач”  
Сподіваюсь, що зможу віддячити...  
Чуєш, мама, ніколи не плач!



# Мама

*Войцехівська Дарина 5 клас*

**Мама, дорожчого скарбу нема!  
Мама, тільки мама  
Як сонце гріє, приласкає,  
Колискову заспіває.  
Просто диво ця матуся,  
Це я кажу, не помилюся!**



# Шкільна осінь

*Сирота Діана 11 А клас*

**Настала вже осінь і листя пожовкло  
На вулиці холодно, сиро і мокро  
До школи ходити ніхто не бажає.  
Приходим до школи, за парти сідаєм.  
І думками мозок собі забиваєм.  
Ніхто у цей час учитись не хоче,  
Бо це вже остання шкільна наша осінь.**



# Осінь прийшла

*Дехтяренко Володимир 5 клас*



**Весело літо відвіта,  
Пора його пройшла.  
Хорошо осінь золота  
надходить спроквола.  
В червоні й жовті кольори  
Вона фарбує лист.  
От-от загляне й в табори,  
Покличе нас до міста.  
І мимоволі кожен з нас  
Згадає залюбки  
Шільні діла, знайомий клас.**



## *Морока з уроками*

*Войцехівська Дарина 5 клас*

**Сиджу над цими уроками,  
Тай плачу з цими мороками,  
То додати, то відняти  
Он у футбол краще пограти,  
А з читанням?  
Та нічого,  
Петрик руку підніме  
Та врятує враз мене.**

## *Тиха нічка настала!*

*Войцехівська Дарина 5 клас*

!

**Тиха нічка настала,  
Всіх дітей заколихала.  
Зорі нічні пробудила,  
Годинник на дев'яту навела,  
Пора спати, дітки, пора!**

# Зміст

Передмова	О.П. Цисаренко	1
Вірш	О.П. Цисаренко	2
Війна	Тараненко А.	3
Поетичні роздуми стосовно роману О.І. Солженіцина „Раковий корпус”	Тарасюк А.	5
Дитинство Тараса	Малінка К.	7
Ой чекала дівчинонька	Тараненко А.	8
Рідне село	Сирота Д.	9
Люблю Україну	Антоненко Ю.	10
Україно моя!	Войцехівська Д.	11
Музика	Сирота Д.	12
Вчителько моя...	Сирота Д.	13
Вчителько моя...	Сітницька О.	14
Вчителько моя...	Малінка К.	14
Вчителько моя...	Король А.	15
Вчителько моя...	Харченко А.	15
Вчителько моя...	Малінка К.	16
Вчителько моя...	Антоненко Ю.	17
Мама	Сирота Д.	18
Мама	Войцехівська Д.	19
Шкільна осінь	Сирота Д.	20
Осінь прийшла	Дехтяренко В.	21
Морока з уроками	Войцехівська Д.	22
Тиха нічка настала!	Войцехівська Д.	22

